

Daniels bok – nummer åttifem

Avsløringen av den profetiske reisen: Den guddommelige forbindelsen mellom historiske milepæler

Jeff Pippenger
2024-02-18

Ett hundre og tjuseks år etter opprøret i 1863, i 1989, ble de siste seks versene i Daniel elleve avseglet. Den kunnskapen som først ble avseglet det året, var erkjennelsen av de hellige historiers reformlinjer, og åpenbaringen av at de alle løp parallelt med hverandre. Så, i 1992, begynte lyset over de siste seks versene å folde seg ut. De første offentlige presentasjonene av disse sannhetene fant sted i 1994, og emnet var reformlinjene. I 1996 ble et tidsskrift utgitt med tittelen *The Time of the End*, som identifiserte de siste seks versene i Daniel elleve.

1996 var året da budskapet ble formalisert, noe som er et veimerke som svarer til formaliseringen av William Millers budskap i 1831. Millers budskap var kunngjøringen om åpningen av dommen, og de siste seks versene i Daniel elleve var kunngjøringen om dommens avslutning. Emnet for Millers budskap var profetisk tid slik den er åpenbart i Bibelen. Emnet for de siste seks versene i Daniel elleve var det moderne Roma (den forfalskede kongen i nord). Metodikken som ble åpenbart for Miller, var hans 14 regler for profetisk fortolkning. Metodikken som ble åpenbart i 1989, var reformbevegelsenes «linje på linje».

Millers verk innbefattet å stadfeste Guds Ord som autoritativt, i motsetning til de pavelige tradisjoner og skikker som hadde vært gjeldende i verden i ett tusen to hundre og seksti år. Av denne grunn ble Millers budskap først offentliggjort i 1831 (og dermed formalisert Millers budskap), nøyaktig to hundre og tjue år etter frembringelsen av King James Bible. Future for Americas verk var å identifisere De forente staters rolle i å lege pavedømmets dødelige sår ved den snart kommende søndagsloven. Av denne grunn ble tidsskriftet *The Time of the End* utgitt i 1996 (og dermed formalisert budskapet), nøyaktig to hundre og tjue år etter De forente staters begynnelse i 1776.

Erkjennelsen av de to hundre og tjue årene som bandt temaet i hver reformbevegelse sammen med et historisk referansepunkt, ble ikke erkjent før lenge etter 11. september 2001; for det var først da det tredje ve ankom på den datoen at Herren ledet sitt folk tilbake til de gamle stier i Jeremias bok kapittel seks, vers seksten og sytten. Der ble lyset om de «sju tider» gjenoppdaget, og etter hvert som dette lyset utviklet seg, ble det tydelig at to hundre og tjue er tallet som knytter Daniel åtte, vers tretten og fjorten, sammen. I vers tretten blir «chazon»-synet av den profetiske historien identifisert, og i vers fjorten blir «mareh»-synet av «tilsynekomsten» identifisert. Forbindelsen mellom disse to versene er det Gabriel kom for å lære Daniel, og Daniel representerer Guds folk i de siste dager, som kommer til å forstå forbindelsen mellom disse to synene.

Synet i vers tretten representerer «de sju tider» (to tusen fem hundre og tjue år), og synet i vers fjorten representerer de to tusen tre hundre dagene (årene). «De sju tider» over det sørlige riket

Juda, som representerer Juda, Jerusalem og helligdommen, begynte i 677 f.Kr., og de to tusen tre hundre årene som angir gjenopprettelsen av Jerusalem og helligdommen, begynte i 457 f.Kr.

To hundre og tjue år knytter disse to synene sammen, og tallet to hundre og tjue ble erkjent som et symbol på forbindelsen mellom nedtrampingen av hæren og helligdommen ved de ødeleggende makter i hedenskapet og pavedømmet, som fremstilles som en adspredelse og Guds harme. De to hundre og tjue år bandt synet om Satans verk med å trampe ned helligdommen sammen med synet om det gudelige verk med å gjenopprette det samme tempel. De to hundre og tjue år er derfor et symbol som representerer en hellig forbindelse.

Slik Millerittbevegelsen endte ved opprøret i 1863, og deretter, ett hundre og tjueseks år senere, kom den tredje engels bevegelse, og understreket dermed at de to bevegelsene var forbundet gjennom symbolikken i «de syv tider» (ett hundre og tjueseks), slik forbandt de to hundre og tjue år Millers etablering av Bibelbudskapet i 1831 med utgivelsen av King James Bible i 1611; på samme måte forbandt den samme tidsperioden Future for America med Amerikas begynnelse, idet den identifiserte Amerikas ende.

Den 22. oktober 1844 kom paktsengelen plutselig til tempelet som han hadde reist opp i løpet av førtiseks år, fra 1798, slutten på den første harme, til 1844, slutten på den siste harme. Hans inntreden i tempelet var blitt forutgått av utgytelsen av Den Hellige Ånd i Midnattsropsbevegelsen, som var blitt forutskygget ved Kristi triumferende inntog i Jerusalem. Disse to vitnene stadfester at når Midnattsropsbevegelsen gjentas i de siste dager, vil Kristus ha reist opp tempelet til de hundre og førtifire tusen. De to bevegelsene hvor Midnattsropet i lignelsen om de ti jomfruer blir oppfylt, er parallelle med hverandre.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, fem av dem var kloke, og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nærværende sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Millerittenes historie (den første engels bevegelse) representerer en tiltagende åpenbaring av Guds kraft som begynte da Daniels bok ble avforseglet i 1798. Kraften økte da engelen i Åpenbaringen 10 steg ned den 11. august 1840. Deretter inntraff den første skuffelsen den 19. april 1844, og den ledet til slutt til Den Hellige Ånds utgytelse ved leirmøtet i Exeter, som tok til den 12. august 1844 og fortsatte å bre seg som en flodbølge over landet helt til den 22. oktober 1844.

Historien om Future for America (den tredje engels bevegelse) representerer en tiltagende åpenbarelse av Guds kraft, som begynte da Daniels bok ble åpnet i 1989. Kraften tiltok da engelen i Åpenbaringen atten steg ned den 11. september 2001. Deretter kom den første skuffelsen den 18. juli 2020, som til sist vil føre til Den hellige ånds utgytelse, og denne vil fortsette å spre seg som ild i tørt gress over jorden inntil Mikael står fram og menneskets nådetid avsluttes.

Den 22. oktober 1844 ble flere profetier oppfylt, og dette viser at ved den snart kommende søndagsloven vil flere profetier igjen bli oppfylt. Én av disse profetiene er synets utsettelse, slik den er fremstilt i Habakkuk kapittel to. Habakkuk kapittel to identifiserer erfaringen til både den

første og den tredje engels bevegelse. Begge bevegelsene blir konfrontert med en strid om korrekt bibelsk metodologi, som finner sted mellom disse bevegelsenes representanter og det tidligere utvalgte folket, som blir forbigått under selve stridens prosess.

Budskapet som skulle forsvares av vekterne i den første engels historie, var identifikasjonen av sannhetene (Millers juveler), som til sist ble fremstilt på de to hellige tavlene fra 1843 og 1850. I løpet av striden ville det komme en skuffelse som markerte en adskillelse fra de to antagonistiske klassene, og en kallelse til dypere innvielse for de trofaste.

Deretter identifiserer Habakkuk forskjellen mellom de to klassene som var involvert i prøvingen av de grunnleggende sannhetene. Denne prøvingsprosessen, som omfattet debatten mellom de to klassene som ble brakt til taushet den 22. oktober 1844, endte nettopp der Habakkuks bok, kapittel to, endte.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

Herren gikk plutselig inn i sitt millerittiske tempel, og da skulle hele jorden tie, for den antitypiske forsoningsdagen var kommet, og dommen over de døde hadde begynt. Den profetiske historien i Habakkuks bok kapittel to endte den 22. oktober 1844, og Jesus identifiserer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting. Begynnelsen på de to synene om to tusen fem hundre og tjue år med nedtramping av helligdommen og hæren, og synet om gjenopprettelsen av helligdommen og hæren, begynte samtidig, men adskilt med to hundre og tjue år, og da de endte, ble de identifisert som avsluttet, i Habakkuks bok kapittel TO vers TJUE.

Ved den snart kommende søndagsloven vil flere profetier bli oppfylt. En av disse profetiene er synets drøying, slik det fremstilles i Habakkuk kapittel to. Habakkuk kapittel to identifiserer erfaringen til både den første og den tredje engels bevegelse. Begge bevegelsene blir konfrontert med en strid om korrekt bibelsk metodikk, som utspiller seg mellom disse bevegelsenes representanter og det tidligere utvalgte folk, som blir forbigått under selve stridens prosess.

Budskapet som skal forsvares av vekterne i den tredje engels historie, er identifikasjonen av sannhetene (Millers juveler), som til slutt ble fremstilt på de to hellige kartene fra 1843 og 1850. I løpet av debatten var det en skuffelse som markerte en adskillelse mellom de to antagonistiske klassene, og et kall til dypere innvielse for de trofaste. Deretter identifiserer Habakkuk forskjellen mellom de to klassene som er involvert i prøvingsprosessen av de grunnleggende sannhetene. Denne prøvingsprosessen, som ble fremstilt ved debatten mellom de to klassene, vil fullt ut avsluttes ved den snart kommende søndagsloven, nettopp der Habakkuk kapittel to endte.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

Herren vil plutselig gå inn i de hundre og førtifire tusens tempel, og hele jorden skal da tie, for den mottypiske forsoningsdagen vil nå fram til dommen over de levende. Den profetiske historien i Habakkuk kapittel to ender ved den snart kommende søndagsloven, og Jesus identifiserer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting.

Dommen over de levende begynte den 11. september 2001, men dommen er en prosess. Denne prosessen begynner med Guds hus, og når deretter et punkt hvor dommen kommer over dem som er utenfor Guds hus. Da de store bygningene i New York City ble lagt i ruiner, begynte den dommen som er fremstilt ved den beseglende engel som går gjennom Jerusalem og setter et merke på dem som sukker og roper over de vederstyggeligheter som blir gjort i menigheten, og også over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet. Ved den snart kommende søndagsloven vil Kristus ha fullført verket med å oppreise templet bestående av de hundre og førtifire tusen, og de ødeleggende englene vil bringe dom over Jerusalem.

De hundre og førtifire tusen blir da løftet opp som et banner, og dommen over de levende begynner for den andre hjord, representert ved Edom, Moab og de fremste av Ammons barn i Daniels bok, kapittel elleve, vers førtien.

Enten man betrakter den første engels millerittiske bevegelse eller den tredje engels mektige bevegelse, representerer reformbevegelsens fullstendige historie en stadig tiltagende åpenbaring av sannhet, som kulminerer i Den Hellige Ånds utgytelse. Den Hellige Ånds utgytelse er sentrum i de siste dagers profetier. Dette er grunnen til at de dårlige jomfruene ikke har olje, mens de kloke har det. Oljen er regnet.

De sier: Dersom en mann skiller seg fra sin hustru, og hun går bort fra ham og blir en annen manns, skal han da vende tilbake til henne igjen? Vil ikke det landet bli storlig vanhelliget? Men du har drevet hor med mange elskere; og likevel, vend tilbake til meg, sier Herren. Løft dine øyne opp til haugene og se hvor du ikke er blitt besøvet. Ved veiene har du sittet og ventet på dem, som araberne i ørkenen; og du har vanhelliget landet med ditt horeliv og med din ondskap. Derfor er regnskyllene blitt holdt tilbake, og det har ikke kommet noe vårregn; og du hadde en skjøges panne, du nektet å skamme deg. Vil du ikke fra denne tid rope til meg: Min Far, du er min ungdoms fører? Jeremia 3:1–4.

I dette avsnittet (og alle profetene taler om de siste dager) identifiserer Gud at Hans folk har drevet hor, til det punkt at de har en skjøges panne. Skjøgen i de siste dager er den pavelige makt, og pannen representerer en bevisst beslutning. Guds folk i de siste dager er ugudelige, men Gud fremsetter et siste kall, selv om de har nådd et punkt der de er kommet til den samme beslutning som skjøgen. De har utviklet en karakter som er framstilt ved den fjerde generasjon, hvor de er forberedt på å tilbe solen, slik dette er framstilt i den fjerde generasjon i Esekiel kapittel åtte.

«Tiden er kommet da det sanne lys skal skinne midt i det moralske mørke. Den tredje engels budskap er blitt sendt ut til verden og advarer mennesker mot å ta imot dyrets merke eller dets bildes merke i sin panne eller i sin hånd. Å motta dette merket betyr å komme til den samme beslutning som dyret har gjort, og å forfekte de samme ideer, i direkte motsetning til Guds ord. Om alle som mottar dette merket, sier Gud: 'Den samme skal drikke av Guds vredes vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers øyne og for Lammets øyne.'» Review and Herald, 13. juli 1897.

Jeremia identifiserer Guds folk i de siste dager som allerede innehavende skjøgens panne. De står på terskelen til å motta dyrets merke, for de er «ugudelige». I det avsnittet som nettopp er sitert,

fortsetter Søster White:

«Dersom sannhetens lys er blitt lagt fram for deg, og åpenbarer den fjerde buds sabbat, og viser at det ikke finnes noe grunnlag i Guds ord for søndagshelligholdelse, og du likevel fortsatt holder fast ved den falske sabbat og nekter å holde hellig den sabbat som Gud kaller «Min hellige dag», da mottar du dyrets merke. Når finner dette sted? — Når du adlyder dekretet som påbyr deg å avstå fra arbeid på søndag og tilbe Gud, samtidig som du vet at det ikke finnes ett ord i Bibelen som viser at søndag er noe annet enn en alminnelig arbeidsdag, samtykker du i å motta dyrets merke og avslår Guds segl. Hvis vi mottar dette merket i våre panner eller i våre hender, må de dommer som er uttalt over de ulydige, falle over oss. Men den levende Guds segl blir satt på dem som samvittighetsfullt holder Herrens sabbat.»

«Og Gud så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at alle deres hjertes tankers diktning bare var ond hele tiden Jorden var også fordervet for Guds åsyn, og jorden var fylt med vold Og Gud sa til Noah: Alt kjøds ende er kommet fram for mitt åsyn; for jorden er fylt med vold ved dem; og se, jeg vil ødelegge dem sammen med jorden.» De skulle utryddes fordi de hadde vanhelliget jorden som Gud skapte til å nytes av et rettferdig folk.

«‘Som det var i Noahs dager,’ erklærte Kristus, ‘slik skal det også være i Menneskesønnens dager.’ Og er det ikke slik? Enhver som vil se i de daglige aviser, kan se en lang liste over forbrytelser—drukkenskap, tyveri, ran, underslag, mord. Noen ganger blir hele familier myrdet, for at den mannens begjær etter å tilegne seg penger eller eiendeler som ikke tilhører ham, kan bli tilfredsstilt. Verden blir sannelig slik som den var i Noahs dager, fordi menneskene åpenlyst ringeakter Guds bud.» Review and Herald, 13. juli 1897.

Jeremia identifiserer Guds folk i de siste dager, som står i begrep med å bøye seg ned for solen, og når han gjør det, identifiserer han at «regnskyllene er blitt holdt tilbake, og det har ikke vært noe sildig regn; og du hadde en skjøges panne, du nektet å skamme deg.» De «ugudelige» blant Guds folk i de siste dager mottar ikke noe sildig regn, og de nekter å skamme seg, for deres tanker er blitt stadig onde, slik det fremstilles ved Noahs historie, og også ved billedkamrene i den andre vederstyggeligheten i Esekiel kapittel åtte.

Jeremia peker på de uforskammede ugudelige blant Guds folk i de siste dager og formaner dem til å «rope» «fra» den «tid» til «sin ungdoms veileder». Ungdommens veileder for adventismen var Habakkuks to tavler og juvelene som der var framstilt. Det eneste håp om å bryte ut av den ugudelighet som er i ferd med å bringe evig død over de ugudelige blant Guds folk i de siste dager, er å rope til den Gud som var veilederen i begynnelsen, hvilket inntraff ved «endens tid» i 1798.

Spørsmålet i den første eller tredje engels historie er om du tar imot eller ikke tar imot senregnet. Senregnet begynte da folkeslagene ble vrede den 11. september 2001.

«På den tid, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men holdt tilbake så de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid skal ‘sildigregnet’, eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye røst og berede de hellige til å stå fast i den tid da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Den «sene regn», som også omtales som «vederkvegelsen», begynte da folkene ble vrede, og på den tid begynte «frelsesverket» å avsluttes. De fire englene i Åpenbaringen sju holder de fire vindene tilbake mens beseglingen av de hundre og førtifire tusen fullføres, og i Esekiel kapittel ni blir dette verket fremstilt ved engler som setter et merke på dem som sukker og roper over de styggedommer som blir gjort i Jerusalem. Den 11. september 2001 begynte englene avslutningsverket med å sette et merke på pannene til de hundre og førtifire tusen.

Avslutningsverket til den tredje engelen blir fullført under utgytelsen av sildigregnet, som også er «vederkvegelsen», som er et budskap.

Til dem sa han: Dette er hvilen, hvorved dere kan la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Jesaja 28:12.

Budskapet de nekter å høre i Jesaja, er budskapet som blir framført med stammende tunger, og er prøvende budskapet som representerer metodologien «linje på linje».

Men Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, der litt; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og tatt til fange. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort en overenskomst; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke komme over oss. For vi har gjort løgn til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Jesaja 28:13–15.

Herrens ord, som er budskapet om hvilen og vederkvegelsen (sildigregnet), og som får dem til å «gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og grepet», blir gitt til «disse spotterne, som hersker over dette folk som er i Jerusalem». Jerusalem er stedet hvor englene setter merke på dem som sukker og roper, og de eldste menn, som har sveket den tillit som var betrodd dem, er de første som faller.

«Befrielsens merke er blitt satt på dem 'som sukker og roper over alle de styggedommer som blir gjort'. Nå går dødens engel ut, fremstilt i Esekiels syn ved mennene med drapsvåpnene, som får denne befaling: 'Drep tilintetgjørende gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom.' Profeten sier: 'De begynte med de gamle mennene som var foran huset.' Esekiel 9:1–6. Ødeleggelsesverket begynner blant dem som har bekjent seg til å være folkets åndelige voktere. De falske vekterne er de første som faller. Det er ingen til å ynke eller skåne. Menn, kvinner, unge piker og små barn omkommer sammen.» The Great Controversy, 656.

Vi vil fortsette å behandle den økte kunnskapen som kom i 1989, i den neste artikkelen.

«Han som ser under overflaten, som gransker alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: 'De er ikke plaget og forferdet over sin moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel fryder seg i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; for da jeg kalte, var det ingen som svarte; da jeg talte, hørte de ikke; men de gjorde det som var ondt for Mine øyne, og valgte det som jeg ikke hadde behag i.' 'Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,' fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, 'men hadde behag i

urettferdigheten.' Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.»

Den himmelske Læreren spurte: «Hvilket sterkere bedrag kan forføre sinnet enn forestillingen om at du bygger på den rette grunnvoll og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig klokskap og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en besnærende villfarelse, som tar sinnene i eie når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens ytre skikkelse med dens ånd og kraft; når de innbiller seg at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.» Testimonies, bind 8, 249, 250.